

•Written by - வனங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 24 •March•, 2014 03:35• - •Last Updated•

••Monday•, 24 •March•, 2014 03:36•

இது நின்னவர்களின் சுவட்டில் இரண்டாம் பாகம். ஹிராகுட் அணைக்கட்டில் கழிந்த ஆறுவாழ் வாழ்க்கை. 1950 மார்ச் சிலிருந்து 1956 டிஸம்பர் வரை. எப்படியோ இது எழுதப்பட்டிருக்கொண்டு வருகிறது. இரண்டு அன்பர்களின் துண்டுதல் என சிந்தனையில் விதைத்தது. எழுதி வருகிறேன். இருப்பினும், என் வாழ்க்கை அப்படி ஒன்றும் வீரதீரச்செயல்கள் நிறைந்ததல்ல. பின் நிறைந்தது தான் என்ன? ஒன்றுமில்லாதான். எந்த பெரிய வரலாற்றினதும் ஒரு சின்ன அங்கமாகக் கட்ட இருக்கும் தகுதி பெற்றதல்ல இந்த என் வாழ்க்கை எவரது சூயசரிதமும் பதிவு பெறும் தகுதி தான் என்ன? அவரவரே தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். உதாரணமாகச் சொல்லப் போனால், ராஜாஜி இந்த தசேத்தின் வரலாற்றில் கணிசமான பங்காற்றியவர். அவர் அது பற்றி எழுதியவரில்லை. தமிழ் சமீகத்தின் வரலாற்றையே கிளறி வதைத் துவிட்டவர்கள் பெரியாரும் அண்ணாவும். இவர்களும் கட்ட தம் சூயசரிதத்தை எழுதியவர்கள் இல்லை. காந்தியும் நேருவும் எழுதத் தொடங்கி பாதியில் நிறுத்தி தசேத்தின் வரலாறு ஆகி மறைந்துவிட்டார்கள். இப்படி இருக்க, தமிழ் எழுத்துலகில் கட்ட ஒரு பொருட்டாக இல்லாத நான் என் வாழ்க்கையை எழுதப் புகுந்தது ஏதோ சூயபிரமையில் ஆழந்து சிறுக்கு மிகுந்த காரியமாகப் படும். அது ஒரு பார்வை. அதற்கு சிறுக்கு மிகுந்த எழுத்துக்கள்தாம் பெரும்பாலும் இங்கு தமிழ் சமீகத்தில் உண்டு. அவர்கள் தமக்கு உகந்த ஒரு சித்திரத்தை தாமே உருவாக்கித் தமிழ் சமீகத்துக்குத் தந்து செல்கிறார்கள். எது தன்னையே பற்றி அறியப்பட வேண்டும் என்று தானே எழுதிக் குவித்துவிடும் காரியங்கள் நடக்கின்றன. பெரிய பெரிய காரியங்கள் படாதவர்கள், தசேத்தின் போக்கையே நிர்ணயித்தவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அது பற்றி எழுதாவிட்டாலும் எழுதுபவர்கள் ஒரு மாதிரியான பக்தி நிறைந்தவர்கள். அவர்கள் எழுத்தில் வெட்டலும் கட்டலும் நிறைந்திருக்கும். அவர்கள் வரம் வேண்டி நிற்பவர்கள். அல்லது வரங்கள் பல பெற்றதன் நன்றிக்கடன் செலுத்துபவர்கள். இன்றைய மாறிய சமீக அரசியல் சமூகத்தில் இம்மாதிரி நிறைய நடந்தேறி வருகின்றன. பக்தியின் பிறழ்ச்சி.

பக்தி இயக்கம் தோன்றியதே தமிழ் நாட்டில் தானே. உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும் தின்னும் வெதிலையும் எல்லாம் கண்ணனாகவே கண்ட ஒரு ஆழ்வார், “சிக்கன உன்னையே பிடித்தேன், இனி எங்கு எழுந்தருளாவதே” என்று பரவசப்படும் சமயக்குரவர், “அப்பன் நீ, அம்மன் நீ, அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ” என்று இன்னும் ஒரு சமயக்குரவர், இவர்கள் எல்லாம் காட்டிய வழிதான். அது தான் இன்றும் தொடர்கிறது ஆனாலும் அது இத்தகைய அகோரரஃபத்தில் குணம் மாறி

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 24 •March• 2014 03:35• - •Last Updated•

••Monday•, 24 •March• 2014 03:36•

முதல் பாகம் எழுதத் தொடங்கும் போதே இதலை லாம் தானாகவே எழுதிச் சென்றது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். முதல் சில பக்கங்களிலேயே இது திட்டமிடாமலேயே தன் இயல்பில் தானாகவே எழுதிக் கொண்டுவிட்டுத் து என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. நினாவில் வந்ததையெல்லாம் எழுதுகிறோம். நினாவைக் குறித்து ஒழுங்கில், வரிசையில் முதல் பாகம் அச்சிட்டு வெளிவந்ததைப் பார்த்தால், அட்டையின் பின்பக்கத்தில் இந்த வாசகங்கள் தன்னையே எழுதிக் கொண்டது என்று சொல்லாமல் வேறு எப்படிச் சொல்வது?

“உங்கள் சூயசரிதையை எழுதுங்கள்” என்று மூதலில் அண்ணாக்கண்ணனும் பஷீரம் சொன்னபோது கொஞ்சம் அலட்சியமாகவோ, என்ன இருக்காது எழுது? என்று நினைத்த போதிலும், பின்னர் எழுத தொடங்கியதும், அவ்வப்போது நினைவில் எழுந்ததை எழுதி வரும் போது, எந்த கட்டத்திலும் எந்த வயதிலும், எந்த இடத்திலும் வாழ்க்கை எனக்கு வாழத்தகுதியான ஒன்றாகவோ இருந்ததாகதான் எண்ணுகிறேன்.. அந்த அனுபவங்கள் எதாக இருந்தாலும் ஏமாற்றமோ, ஆச்சரியமோ, துன்பமோ சந்தோஷமோ எல்லாமோ, அதற்குரிய மன நகிழ்வைத் தருவனவாகவோ இருந்தன. பாட்டியின் அன்பும், மாமாவின் கரிசனமும், உடலையும் மனத்தையும் வாட்டி வருத்தும் வறுமையையும் மீறி, எந்த பிரதிபலனையும் எதிர்பாராது, உறவுகளாடன்கொண்டதன் சக்திக்குமீறிய பாசம். இந்த பாசமும், உறவுகளின் நெருக்கமும், தான் இன்னமும் தொடர்கின்றன. அது பாட்டியோ மாமாவோ இல்லாமல் இருக்கலாம் அது 1935 தொடக்கம். அன்று தொடங்கிய மனதுக்கு இதமும் இனிமையுமான நினைவுகள் ஹிராகுட் என்று, ராஜா, மிருணால் காந்தி சக்கரவர்த்தி, அவன் தாயும் தங்கைகளும், ரோத்தக கிலிருந்து வீட்டை விட்டும் அண்ணனைப் பார்க்க ரயிலேறி நாலாநாடு இடங்களில் வண்டிமாறி, கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு புரலா வந்து கதவைத் தட்டிய அந்தச் சிறுமி, சோப்ராவின்தங்கை, சீனிவாசன், என்று நீளும். எத்தனை சம்பவங்கள், விஜயலட்சுமி, அபிஜீத சாகஸனோ, நீனா, வயலெல்லாம் கடந்து தஞ்சை பிரகாஷ் வரனீளும். ஜெயந்தன் வரகைக்கும் கட்டத்தான். எனக்குத் தெரிந்தவரை எந்த கழகத்துடனும் அனுதாபம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், பெரியாரிடம் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டை பக்தி என்றே சொல்லவேண்டும்.. ஆனால் என்னுடனான அவரது சினகேபந்தத்திற்கு அதெல்லாம் ஒரு தடையாக இருந்ததில்லை. மற்றது விடாவார். அது பாட்டைக்கு அது. இது பாட்டைக்கு இது என்கிறமாதிரி. இவ்வளவும் ஒருவனை வறொப்பதற்கு பாப்பான் என்ற விவரம் போதும் என்னும் இரண்டு தலைமுறை தமிழகச் சமீகச் சமூகத்தில். அவர் சிக்கியதில்லை. ஜெயந்தனின் இந்த சினகேம் மிகப் பெரிய விஷயம். அந்த வரலாறு பரிபாசும் சொல்லியாக வேண்டும். அந்த சினகேங்கள், நகிழ்ச்சிதரும் அனுபவங்கள் எல்லாம் திரும்ப என்னினைவுகளில் ஓடும். அது ஒரு சுகமான அனுபவம். சாதாரண என் வாழ்க்கைக்கு இனிமை தந்தவர்கள். என்னால் ஆவதென்ன? இவர்கள் என்னிடம் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பம்பாயிலிருந்து தில்லி வரும் ஃப்ராண்டியர் மயிலில் குளிரில் படுத்து உறக்கத்திலிருக்கும் எனக்கு எதிர்சீட்டில் இருக்கும் யாரோ அன்னிய பணமணி தன்னிடமிருந்த ஒரு போர்வையை தூக்கத்திலிருந்து எனக்குப் போர்த்தியது என்ன எதிர்பார்த்தது? ராஜஸ்தானிலிருந்து வந்து ஆக்ராவில் வண்டியேறிய சன்னகைக்குப் போகும் ஒரு குடும்பம், அவர்களில் ஒரு மத்தஸ்திரீ, ஆச்சரியத்தில் என்னைப் பார்த்து சந்தோஷத்துடன் முகம் மலர்ந்து “அட நீங்களா?” என்று தான் கச்சலே இட்டாள். அவளைப் படுத்து நாட்களுக்கு முன் அதே வண்டியில் சன்னையிலிருந்து தில்லி செல்லும் பயணத்தில் பார்த்தனே. அப்போது நட்பு பாராட்டி, என்னோடும் உணவைப் பகிர்ந்து கொண்ட குடும்பத்தினள் அவள். என்னிடமிருந்து அவள் பெற்றது எதுவும் இல்லை. மீண்டும் சந்தித்த சந்தோஷத்தில் அவள் முகம் மலர்ந்தது, எதை எதிர்பார்த்தது?

4 / 6

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன் -•

••Monday••, 24 ••March•• 2014 03:35•• - ••Last Updated••

••Monday•, 24 •March• 2014 03:36•

வாழ் க் கை மதிப் புகள்கை, ஓர் வளேகை சொல் லலாம் . ஆனால் வாழ்ந் த உணர்வுகள் . மனத் திலடோடும் காட் சிகள்? அதற் கு ஒன் றும் செய் ய முடியாது. இரூப் பினும் இந் த நினைவுகள் வல் லமை இணையத் தில் அவ் வப் போது எழுதப் பட் டு வரும் ப் போது, நான் பசேும் ஹிராகூட் , பூர் லா பற் றியும் அந் நாளில் பசேப் பட் ட விஷயங் கள் பற் றியும் அறிந் த அன் பர் எங் கிருந் தோ வந் து அவ் வப் போது தன் மனப் பதிவுகளையும் சொல் லி வந் தார் . அவை எனக் கு அளித் த சந் தோஷங் கள் , எதிர் பாராது வந் தவை தான் . இதோ அதில் ஒன் று.

இன்னமும் பாராந்

08 10 2011

இன்னம்பரான wrote on 8 October, 2011, 19:54

கிட்டத்தட்ட 16 மாதங்களுக்கு முன் இது விஷயமாக, நான் கட்டுரை ஆசிரியருக்கு, வறோ ஒரு தளத்தில் எழுதியது:

*

‘அன் புள் ள திரு.வெ.சா. அவர் களுக் கு,
அன் றொரு நாள் ஓரிஸ் ஸா பாலசுப் ரமண் யம் வந் திருந் தார் . மகிழ் ச் சியுடன் இரூவரூம்
ஓரிஸ் ஸாவின் புகழ் பாடிக் கொண் டிருந் தோம் . இயற் கையின் மடியில் துங் கி வடியும்
அழகிய பணை கழந் தையல லவா, அவள் ? நான் 80-களில் ஓரிஸ் ஸாவில் பணி புரிந் தனே .
ஸீ தாகாந் த் மஹோபாத் ரா அண் டவை டு . நினதை தால் வரத் து பபோக் கு . திரு.வெங் கட
ராமன் , திருமதி .லீ லா வெங் கட் ராமன் (அவர் தந் ததை திரு கிருஷ் ணசாமியும் நண்பர் ,
ஆசான்), சூந் தரராஜன் (ஐஏஎஸ்), ஹப் ப் அஹ் மத் மீ னாட் டி மிஸ் ரா [கலை உணர் வு:
என் னுடன் தமிழில் பசேினார் , பந் தநல லில் கருகுகுலவாசம் பற்றி சொன்னார் .
கண் வட் டு எப் படி என் று கலைஉணர் வுடன் அடித் துக் காண் பித் து என் னையும
என் மனவையையும் அசத் தினார் .] ஆகியோர் நட்பு . கொரபட் குக் கிராமத் திலிருந் து
மயிர் பஞ் ச் இடிந் த அரண் மனவைரந் அத் துபடி . சிமிலிபால் கோர் ஏரியாவில்
அசந் தரப் பமான களிறு நரே காணல் , கரை புலிக் குட் டியுடன் ஓடி விளையாட் டு, பீத் தர்
கணிகா ராஜநாகம் , முதலை.சம்பல் பர் கரடி, பரி ஜெகென்னாத் நபகளபேரில் குஷி,
சாக் ஷிகோபாலில் தாருப் ரம் மன் தரிசனம் . ஃபில் பானி மதுகூடி விருந் து . சொல்லி
மாளாது .போங்கள் . சொல் வதில் எனக் கு சந் தோஷம் . ஒரு காசு கொடுத்து
பாடச் சொன்னா, பத் துக் காசு கொடுத்து நிறுத் தச் சொல்லணும் . நாடோடி
சொன்னமாதிரி, ‘இதுவும் ஒரு ப் ருகிருதி’. கட்டே பதில் மகிழ் ச் சி என் றீ ர்கள் . அதான் .
நீ ங் கள் ஓரிஸ் ஸாவில் இருந் தது 50களில் ? அப் போது நான் சன் னைக் கணினியில்
கவளை.

இன்னம்பர்பாடல் பற்றி ஸ்தலம்; கஜபரிஷத் விமானம் பரமபிரபாகர ஸ்ரீ நிவாசர் நாவலபாகத்தில் புலன் பெயர்ந்து இருந்தாராம், சிலகாலம். கும்பகோணத்திலிருந்து ஸ்வாமி மலை ரோட்பில் 3 மலைகள், தள்ளி. நம்மபர இல்லை. நான் அந்த ஊர் என இயர்பெயர்: ஸ்ரீநாதரானான். ஒரு வாரத்தாகட்டை, பத்து எழுதறனே சாருக்கி எழுதறான் என்று பரம வரே.

நான் களேவி கடேகவடே இல்லையே. 'உருப்படவடைபுது சாத்தியமே' என்று
காமன பாட்டு பாடினேன். தமிழ் நாடு அந்த வகையில் இயங்காததால், பொருள் வளம்,
கல்வி, கிறிஸ்தவம், ஆகியவற்றில் குறைந்த அளவிலே உருபட்டிருக்கிறது. மற்றவர்கள்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 24 •March•, 2014 03:35• - •Last Updated•

••Monday•, 24 •March•, 2014 03:36•

எழுதிய கருத்துக்களையும் பதித்தனே உங்கள் கருத்துக்கள் தெளிவாக இருந்தன, எனக்கு. என ஆதங்கம் என எனில், கலை உணர்வு அணிச்சமலர் போல.தொட்பாச்சிணங்கி. சொரணை என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னீர்கள். It is morethan aesthetics. It is more than sensitivity. It carries within itselfthe Saraswathi of பரஞ்ஞை. நானும் மற்ற நாட்களிலும், ஏன் மும்பை, டில்லி, கொல்கத்தாவில் காணப்படும் கலை பரஞ்ஞையை சின்னையில் பார்க்க இயலவில்லை. குறிப்பாக, இங்கிலாந்து கலைத்துறை விஷயங்கள் பற்றி, குடும்ப ஈடுபாட்டினால் தெரியும். நமது பிரச்சனை இது தான். கலையும், அரசியலுக்கும், வணிகத்துக்கும் கைப்பொம்மையாக இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு சின்ன உதாரணம்: சாலியமங்கலத்தில் பாகவதமளோ நடக்கிறது. உலகளவில் ஓரளவு புகழப்படுகிறது. அரசு இனி பார்க்காதது போல் பாசாங்கு செய்யமுடியாது. விருது கொடுத்தார்கள். யாருக்கு? நாதஸ்வர் வித்வானுக்கு மட்டும்! அவர்கம்பீர நாட்டை ஜோராத் தான் வாசித்தார். அதுவா பாயிண்ட்? ஏதோ பாகவத மளோ நிழலாட்டம் போல. இங்கு சிலப்பதிகாரம் எப்படி தழைக்கும்? இதுவே ஜாஸ்தி, மன்னிக்கணும்.

அன்புடன்,

*

இன்னம்பரான

08 10 2011

எங்காவது ஒரு ஸஹ்ருதயர் எனக்குக் கிடக்கமாட்டாரா என்ன? இதோ ஒருவர்

இன்னம்பரார் /

14.2.2014

vswaminathan.venkat@gmail.com